

veným dle čl. III. § 1 zák. č. 541/1919 v XI. hodn. tř. 5 roky a v X. hodn. tř. rovněž 5 roky měl býti zařazen do požitků IX. hodn. tř. I. stupně platového se zbytkem 1 roku, 2 měsícův a 17 dnů pro další postup.

Námítce této dal nss za pravdu, uváživ toto:

Podle § 2 vlád. nař. č. 573/1920 sluší služ. požitky ob. a obv. notářů ustanovených na základě zák. z 22. března 1920 č. 211 Sb. stanoviti v ten způsob, že notáři tito mají vzhledem k předchozí službě notářské býti zařazeni podle postupových lhůt stanovených v § 52 sl. pragm. ve znění čl. III. § 1 zák. č. 541/19, při čemž má býti přihlédnuto k předpisům zák. z 18. prosince 1919 č. 25 Sb. ex 1920. Zákon tento obsahuje jenom přechodná ustanovení k zák. č. 541/19, nabývá s ním stejného dne (1. září 1919) účinnosti a má zřejmě účel, přivésti úředníky, před 1. zářím 1919 ustanovené, kde dni účinnosti tohoto zákona, t. j. k 1. září 1919 do požitků stanovených zákonem č. 541/19. Může tedy předpisů zák. č. 25/20 býti použito jen ke zhodnocení oné služ. doby, která do 1. září 1919 byla odsloužena a může nař. rozhodnutí na základě zák. č. 25/1920 vysloviti jen tolik, jakou služ. dobu by měl st-1 k 1. září 1919 ztrávenou, resp. do požitků které hodn. třídy a stupně platového by jej bylo zařaditi k 1. září 1919.

Jestliže však žal. úřad ke služ. době takto zjištěné připočítává služ. dobu od 1. září 1919 až do dne 31. prosince 1925 ztrávenou, a jestliže výsledek tohoto zjištění zhodnocuje v ten způsob, že podle zák. č. 25/1920 přeřazuje st-le znovu a sice ke dni 31. prosince 1925, nemá postup jeho v zákoně opory, a slušelo proto nař. rozhodnutí v této části zrušiti dle § 7 zák. o ss.

Č. 6413.

Státní zaměstnanci: * Z předpisu 2. odst. § 79. služ. pragm. z r. 1914 nelze vyvoditi více nežli subj. nárok úředníka, který překročil 60. rok svého věku, na to, aby nebylo příslušným státním orgánem odepíráno jeho žádosti o přeložení na trvalý odpočinek.

(Nález ze dne 19. března 1927 č. 5259).

Věc: Jakub R. v Št. proti ministerstvu spravedlnosti stran pensionování.

Výrok: Stížnost se jednak zamítá jako bezdůvodná, jednak odmítá jako nepřípustná.

Důvody: Dne 18. června 1924 žádal st-1, tehdy správce kanceláři okr. soudu ve Št., vykazující více než 60 roků věku a přes 44 služ. let, o přeložení na trvalý odpočinek. Tuto žádost předložil předseda soudní tabule v Bratislavě min-u sprav. s poukazem na § 79 služ. pragm. a s návrhem na vyhovění. Výnosem min. sprav. z 8. července 1924 bylo toto podání vyřízeno za předpokladu svolení st-lova — dodatečně také skutečně daného — v ten smysl, že rozhodnutí o jeho pensionování bylo odloženo ke konci roku 1924. Když k tomu nedošlo, žádal st-1 znovu podáním z 20. ledna 1925 o urychlení pensionování s odůvodněním, že si musí hledati nějaké vedlejší zaměstnání, projevil však současně ochotu, konati nadále službu u soudu za plat diurnistický. Výnosem ze 3.

února 1925 přeložilo min. sprav. st-le na trvalý odpočinek; o tom byl st-l vyrozuměn výnosem soudní tabule v Bratislavě z 21. září 1925 za současného sprostění služby dnem 1. října 1925. Na to domáhal se st-l toho, aby byla vyslovena účinnost jeho pensionování již ode dne 1. ledna 1925 a aby mu byl za dobu od tohoto dne až do 30. září 1925, kdy byl služby zproštěn, přiznán plat. kanc. pomocníka; žádost odůvodnil st-l tím, že státní správa jeho nabídku, konati tuto službu, mlčky přijala. Toto žádání bylo v celém rozsahu postupem správních stolic zamítnuto s poukazem na § 47 služ. pragm.

O stížnosti proti tomu podané a vytýkající, že st-l byl podle vyličeného skutk. stavu případu zadržěn protiprávně ve stát. službě přes 1. leden 1925 a že stát mlčky přijal jeho službu jako kanc. pomocníka, uvažoval nss takto: — — — —

Služ. pragm. z r. 1914, podle které správní stolice — ve shodě s ustanovením zák. č. 270/1920 — posoudily nárok st-lův, stanoví v § 79 mimo jiné, že úředník má nárok na přeložení na trvalý odpočinek bez průkazu neschopnosti ke službě, překročil-li 60 roků svého věku. Z tohoto předpisu nelze vyvoditi více nežli subj. nárok úředníka, který překročil 60. rok svého věku na to, aby nebylo příslušným státním orgánem odepíráno jeho žádosti o přeložení na trvalý odpočinek. Dále jdoucího práva úředník takový nemá — jmenovitě nelze shledati podklad pro nárok, aby pensionování, které nastalo v důsledku žádosti podané podle § 79 služ. pragm., stalo se účinným od některého určitého dne. St-l neopírá takovýto svůj nárok ani o předpis § 79 služ. pragm. ani o jinou právní normu, nýbrž zřejmě toliko o výn. min. sprav. z 8. července 1924, jímž bylo za jeho souhlasu odloženo rozhodnutí o jeho pensionování ke dni 1. ledna 1925, přehlížeje ovšem, že podkladem pro jeho přeložení na trvalý odpočinek, provedené výnosem min. sprav. ze 3. února 1925, nebylo podání z 18. června 1924, ani cit. výnos min. z 8. července 1924, nýbrž žádost zcela nová z 20. ledna 1925. V podání tom netrval st-l na tom, aby byl pensionován k 1. lednu 1925, nýbrž domáhal se jen urychleného přeložení na odpočinek toliko z důvodu, že si chce najíti nějaké soukromé zaměstnání. St-l nevyvozoval tudíž v tomto stadiu řízení žádných důsledků z výnosu z 8. července 1924 a neměl proto žal. úřad, vyslovuje jeho pensionování, ani povinnosti ani příčiny, aby na tento výnos pozíral, nýbrž mohl rozhodnouti o jeho přeložení na trvalý odpočinek toliko na podkladě § 79 služ. pragm. zcela nezávisle od výnosu z 8. července 1924. Učinil-li tak, nelze tento jeho postup označiti jako nezákonný.

Č. 6414.

Pozemková reforma: Propuštěním půdy ze záboru podle 1. věty § 11 záb. zák. zaniká nárok vlastníka podle § 73 náhr. zák. na osvobození 250 ha od hektarového příspěvku.

(Nález ze dne 19. března 1927 č. 5635).

V ě c: Dr. Ladislav S. v M. (adv. Dr. Alex. Čižinský z Prahy) proti státnímu pozemkovému úřadu (Dr. Jos. Gregor) stran hektarového příspěvku.